

היום שלפני האחרון

שימורים. ברשות היחידה קרוואן משוכלל, ובו מיטבח מנוחטסוז, שירותים ומיקלחת. את המים החמים מספק דוד-שמש, שי הותקן בידי במקום. הסוכות שבכפר הירוק בדואי ר. ק. ת. עשרות בתיהקפה, שהקימו הבדואים למטות ישראלים וההיפים, שי התגוררו בסוכות תמורת עשייה שקלים ללילה, עומדים מיתמים. ילד בדואי מושך בנבנו של גדי וצועק: "הונט קאמל? טו שקל! פאק אוף!" אנגלית הוא למד, וגם עברית.

שתי ילדות יפהפיות משחקות עירומות במים. שלושה גברים יושבים ליד אחת הסוכות, מבעירים אש, מכינים קפה. הם נשים ממהרות להתכסות ברעלה ולהסתלק. הכיסות עומדות ריקות. פה ושם אהה יכול לראות שרידים של מיכנס-גינס קרועים ששימשו כווילון.

כפר-רפאים. רק לפני חודש היה המקום הומה מתושביו הזרקים, שהבעירו מדורות בלילות ושניגנו חרישית בגיטאות. כעת עומד המקום ריק מתושביו. המצרים יהרסו את החושות. הן יוכירו להם את עיר-הקברים בקאהיר. הם לא יבינו את הסוג הזה של התיירות. יבנו פה מארינה ומלונות-פאר, "אומר בכאב גדול פלוגי, המתלווה אלינו.

חשש, קצת סקרנות, הרבה תוסרי-אמון משני הצדדים.

כאשר מוחתר טהה המצרי, שעתידי להיות מנהל כפר-הנופש, מתלונן באוזני כי דינה, מנהלת-הכפר, ואלכס מלך-הים, מנהל מועדון-הצלילה, לא ישבו איתו להעברת מידע אפילו פעם אחת. אני מעבירה את המידע לאוזניו של אלכס, האומר לי: "תגיד לי, אם אסטרונואוט יסבר לך איך מתפעלים את החללית, תכיני? מה האיש הזה מבין בצלילה? בתחילה הוא אמר לי שהיא רוצה שנעבוד ביחד, אחר-כך היא סיפרה לי שהחברה גרמנית תנזול את הכפר. אני לא יכול ליצור איתו קשר. זה בלתי-אפשרי!"

בלתי-אפשרי — זוהי המילה הנשמעת יותר ויותר. הפער בין המצרים והישראלים עצום. אך-שומרים על יחסים קורקטיים, מנסים להתקרב, מנסים להבין, מנסים לשוחח. לא תמיד מצליחים.

בירן השבדי מגיע בג'יפ. בירן גר עם אשתו ושני ילדיו בכפר הבדואי בדהב. בנו, קים, שהופיע בטלוויזיה בתוכנית-הילדים שמיניות באוויר, ביחד עם חברו הבדואי, דובר חמש שפות.

בירן אורז את הבית. ליבו שבור. הוא עובר עם מישפחתו לאילת. "עשר שנים

הבר של מיכל
מיכל לונאי, מנהלת מועדון-הצלילה אקוה מארין, עומדת מאחורי הבר שלה, כשאריה פלוגה, המכונה פלוגי, מביט בה. מיכל נמצאת בשארם חמש שנים וחצי ותשאר עד ה-22 באפריל.

(המשך מעמוד 35)

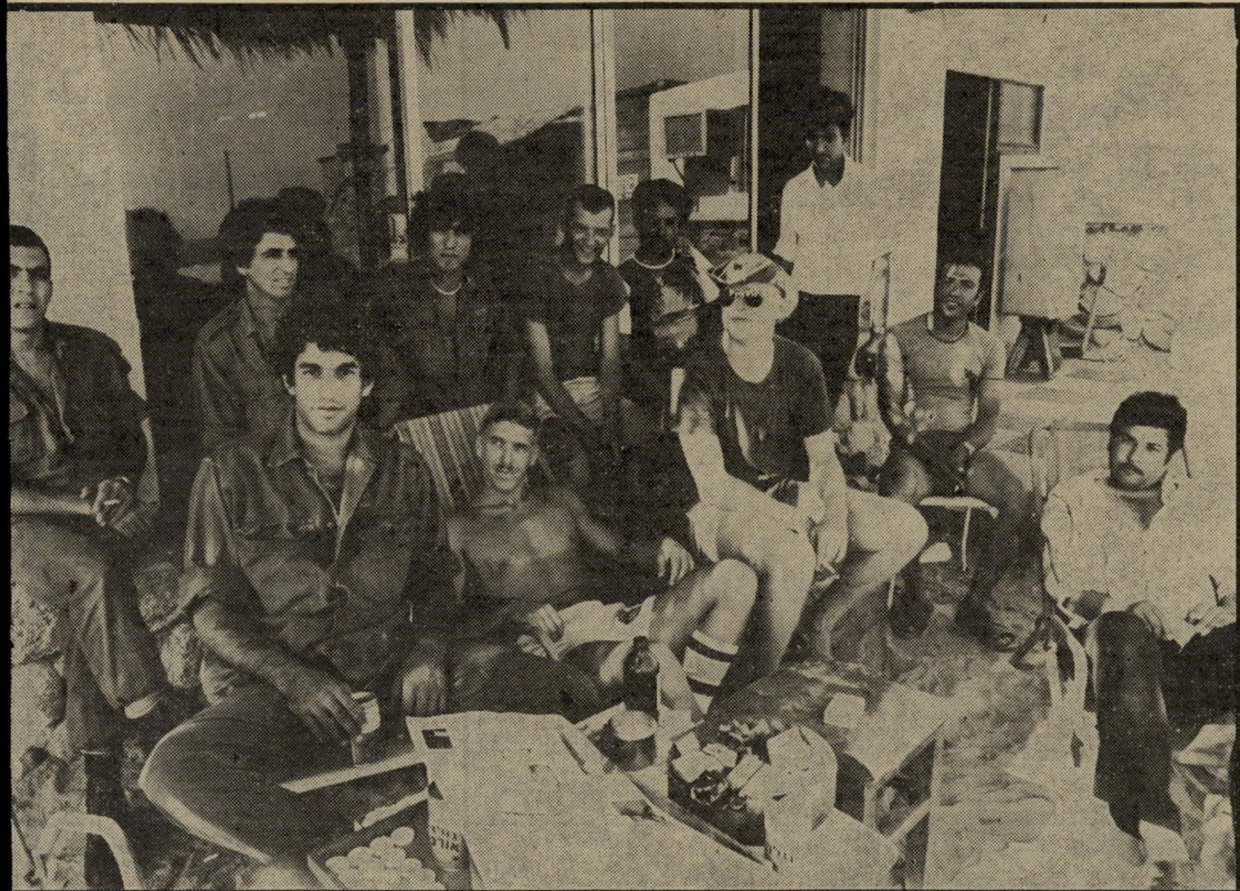
הכיורורים שלי לא העליתי בדעתי ש' אנחנו נשלחים למקום כזה!" השניים מותחים את גופותיהם השריריים, ותופסים שמש. ג'רי קורא את פרינסט דייזי של הסופרת האמריקאית ג'ודי קראנץ. "אמא שלי בכתה כשעליתי למטוס בדרום-קוויבלינג. החברה שלי למש מודאגת. בינתיים הצלחתי לשלוח לשהיהן מיכתבים ולהרגיע אותן."

אל החוף מגיע רובי, עוד טיפוס שארמי ידוע. הוא סותב את אלכס ואת עתה הנער רות שבחברתו לחוף עלום, כדי לצלול. אני משוחחת עם המייג'ור והקולונל ה מצריים. הם מספרים לי שהם אנשי-מיש-טרה, שנשלחו הנה כדי להכשיר את המקום להעברה. הם שמחים לשוחח איתי, מבקשים להצטלם איתי, כל אחד בתורו. אני תוהה איך הם יסבירו אותי לאשה שבבית. אני מצטלמת ושואלת שאלות. הקולונל שואל אם אני עיתונאית. אני משיבה בחיוב. באותו רגע משתנה היחס. השניים מסרבים לשוחח איתי, מסבירים לי כי ניתנה להם הוראה שלא לשוחח עם עיתונאים עד ל-26 באפריל. אני מבטיחה שלא לצטט את דבריהם.

המייג'ור והקולונל חוזרים למישחק ה' ש-שבש. עיניהם מלוות בסקרנות את גופה החטוב והעירום של אחת הנערות, העולה מן המים.

מאוחר יותר, בחוף נעמה, סיפרה לי רוח'ה, חברתו של שימעלה היפה, כי הקצינים המצריים אמרו לה כי לא ירשו דפקרות שכזאת כאשר יעמדו החופים לרשותם — לא עירום, לא מגורים משותפים, לא היפים ולא ג'ודיסיטים.

כעת החופים עדיין ברשות ישראל, והר מצריים שזופים את שדיהנערה החטובים, כלא-מאמינים. הם מתגוררים בכפר-הנופש, ביחד עם מעט האנשים שנותרו מ' מועדון-הנופש. היחסים מתוחים, קצת

שלושה לאומים באופירה

להעברה. באמצע — חיילים אמריקאיים מהכוח הרבי-לאומי, משמאל — חיילי צה"ל. שלושה לאומים באופירה מנסים ליצור קשר, קצת חוששים, קצת תוהים, מבליס בחצר של האקוה מארין.

מימין: אנש

תיירות מצריים, שהגיעו למועדון-הצלילה, כדי להכשיר את המקום

נערה צעירה חומקת לידנו ומצטחקת בכישינות. "הנשים הבדואיות הן היפות בעולם!" אומר פלוגי, שלמד ערבית מה' בדואים. "יוסקה, החובש של כפר הנופש, יילד ארבעים מהן במשך חודשיים. הן נוהגות להסיר את הרעלה לפני מי שהן ריחשות לו כבוד, והוא סיפר כי מעולם לא ראה נשים יפות כאלה."

היופי הפסטורלי של הסוכות הנטושות והחוף הקסום מתחלף בבתי-האבן מגודריי העץ של כפר דייזהב. יחידת-מילואים יושבת במרכז המיסחרי. אחד החיילים מוביל אותנו לבית-הספר, מיבנה סופר-מדרגני, בעל מיגרש-מישחקים גדול ו' מיגרש חניה.

ההלם מכה בפנים. החלונות מנותצים, הקירות מקושקים, צואה בכל מקום. באהת הכיתות השאיר מישהו כתובת על הקיר בשתי שפות — אנגלית ועברית. בכתובת הוא נשבע כי דייזהב תחזור ללמוד הישראלים, וכי ילדי דייזהב ישובו ללמוד בבית-הספר. בכתובת באנגלית יש שגיי ארת.

החייל מבקש מאיתנו לבקר בבית ה' אחרון שנבטש לפני שבוטע על-ידי תושביו. תגובתנו הראשונה היא תדהמה: "הוא-נ' דליום חגג. נוסף לדלתות ולהלונות ה'

היינו בדואים. כנראה זה מספיק", הוא אומר לי, ומספר שהוא עתיד להתמנות כעת ככתב הטלוויזיה השבדית בדרום, וכמדריך במועדון-הצלילה של אילת. אין הוא יודע כיצד תתרגל מישפחתו, ובעיקר ילדיו, שגדלו בין הוואלות והוהובים על הים, למיסגרת של דירה בעיר הומה. הוא עצוב. הוא מחזיק מעמד רק אחרי שהוא מרוקן כמה בקבוקים רציניים של אלכוהול.

כל עוד הגיעו המטיילים הישראלים, הוא התגבר איכשהו. אנשים באו לביתו, שה' פתחו לפני כולם. הם שוחחו איתו ועם רעייתו, ושיחקו עם ילדיו הבלונדיים. כעת, ככל שהמקום מתרוקן יותר, מאז שעזבו ההיפים את החושות של הכפר ה' בדואי, ומאז שהתרוקן כפר-הנופש, ומאז שהגיעו החיילים האמריקאיים והשוטרים המצריים, הוא הבין שזהו זה. נוסעים לאילת.

הנשים היפות

בעולם

ב דרך לכפר הכדואי יושבת מיתה אמריקאית. יושבים בחוף ואוכלים

אחרונים על החוף

באמצע, בגופייה, מיכאלו הגדול מחוף נעמה, בעליה של מיסעדה-הדגים המיפלט האחרון. מימין ג'קי, מנהל חדר-האוכל במלון מרינה, עם רוחלה, החברה של שימעלה היפה.